

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я
ЛЬВІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МЕДИЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ імені ДАНИЛА ГАЛИЦЬКОГО
Кафедра філософії та економіки

МАТЕРІАЛИ

МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
**СВІДОМІСТЬ, МОЗОК, МОВА:
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ТА
МІЖДИСЦИПЛІНАРНІ ДОСЯГНЕННЯ**

19 – 20 квітня 2018 | Львів, Україна

PROCEEDINGS

OF THE INTERNATIONAL CONFERENCE

**MIND, BRAIN, LANGUAGE:
CURRENT PROBLEMS AND
INTERDISCIPLINARY ACHIEVEMENTS**

April, 19 – 20, 2018 | Lviv, Ukraine

MINISTRY OF HEALTH CARE OF UKRAINE
DANYLO HALYTSKY LVIV NATIONAL MEDICAL UNIVERSITY
DEPARTMENT OF PHILOSOPHY AND ECONOMICS

PROCEEDINGS
of the International Scientific and Practical Conference

MIND, BRAIN, LANGUAGE:
CURRENT PROBLEMS
AND INTERDISCIPLINARY
ACHIEVEMENTS

April, 19 – 20, 2018
Lviv, Ukraine

MINISTERSTWO OCHRONY ZDROWIA
LWOWSKI NARODOWY UNIWERSYTET MEDYCZNY IM. DANYŁA HALICKIEGO
ZAKŁAD FILOZOFII I EKONOMII

MATERIAŁY
Międzynarodowej konferencji Naukowo-praktycznej

ŚWIADOMOŚĆ, MÓZG, JĘZYK:
RZECZYWISTE PROBLEMY I
OSIĄGNIĘCIA INTERDYSCYPLINARNE

19 – 20 kwietnia 2018
Lwów, Ukraina

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я
ЛЬВІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ДАНИЛА ГАЛИЦЬКОГО
КАФЕДРА ФІЛОСОФІЇ ТА ЕКОНОМІКИ

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції

СВІДОМІСТЬ, МОЗОК, МОВА:
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
ТА МІЖДИСЦИПЛІНАРНІ
ДОСЯГНЕННЯ

19 – 20 квітня 2018
Львів, Україна

УДК 130.11
Ф 561

Рекомендовано до друку засіданням Вченої ради фармацевтичного факультету
Львівського національного медичного університету
імені Данила Галицького (протокол № 3 від 18 квітня 2018 року)

УПОРЯДНИКИ:

Держко І., д. філос. н., професор;
Луц У., к. філос. н., доцент;

РЕДКОЛЕГІЯ:

Держко І. – д. філос. н., професор
Салига Ю. – д. біол. н., ст. н. с.
Луц У. – к. флос. н., доцент
Борисюк А. – д. психол. наук, професор
Братасюк М. – д. філос. н., професор
Гапон Н. – д. філос. н., професор
Жадько В. – д. філос. н., професор
Карівець І. – д. філос. н.; доцент
Льовкіна О. – д. філос. н., професор
Сафонік Л. – д. філос. н., доцент
Соловійов О. – д. психол. н., професор
Титар О. – д. філос. н., професор
Churchland P. – Prof. Emerita
Gomułka J. – Dr Habil., Assoc. Prof.

Свідомість, мозок, мова : актуальні проблеми та міждисциплінарні досягнення: збірник матеріалів міжнародної науково-практичної конференції (Львів, 19-20 квітня 2018 р.). – Львів, 2018. – 238 с.

Збірник містить тези виступів учасників Міжнародної наукової конференції «Свідомість, мозок, мова: актуальні проблеми та міждисциплінарні досягнення» (19-20 квітня 2018 р.). Матеріали висвітлюють результати філософських та міждисциплінарних досліджень таких аспектів: функціональної асиметрії півкуль головного мозку, сучасних досягнень нейронауки, проблеми штучного інтелекту та робототехніки, семантичних та семіотичних аспектів кореляції культури та свідомості, кореляції свідомості та мови, перцепції та мислення, природи свідомості, інтенціональності свідомості, свідомого досвіду, несвідомого та підсвідомого.

Для науковців, аспірантів, студентів та всіх, хто цікавиться філософією науки.

Матеріали опубліковані в авторській редакції

Автори несуть повну відповідальність за грамотність текстів, точність наведених фактів, цитат, покликань та оформлення бібліографії

<i>КОЛЕСНИК Ігор</i>	
БУДДІЙСЬКА МЕДИТАЦІЯ І ЇЇ НАУКОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ	126
<i>КОСТЕНКО Ганна</i>	
КОЛОНІАЛЬНЕ ЯК НЕУСВІДОМЛЕНЕ: АРТИКУЛЯЦІЯ ТРАВМИ КОЛОНІЇ ЧЕРЕЗ ЖІНОЧЕ ПИСЬМО У ТВОРЧОСТІ ОКСАНИ ЗАБУЖКО. . .	128
<i>КРАВЧЕНКО Тетяна</i>	
ВИКЛИКИ ІІІ ТИСЯЧОЛІТТЯ В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНО-МЕРЕЖЕВОЇ ПАРАДИГМИ ТА СТАНОВЛЕННЯ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ.	132
<i>ЛУЧАНСЬКА Валентина</i>	
ЕКОЛОГІЗАЦІЯ СУСПІЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ	136
<i>ЛЬОВКІНА Олена</i>	
ПОДОЛАННЯ ВІДЧУЖЕННЯ В СУЧАСНОМУ СВІТІ: ПОГЛЯД ПРЕДСТАВНИКІВ ФРАНКФУРТСЬКОЇ ШКОЛИ	140
<i>ЛЯШЕНКО Вікторія</i>	
НЕЙРОНАУКА И ПРЕДПОСЫЛКИ К ИНТЕГРАЦИИ ЗАПАДНОЙ И ВОСТОЧНОЙ МЕДИЦИНЫ	144
<i>ЛЯШЕНКО Дмитрий</i>	
СТРУКТУРНО-ОНТОЛОГИЧЕСКАЯ НЕЙТРАЛЬНОСТЬ НЕЙРОФЕНОМЕНОЛОГИЧЕСКОГО И НЕЙРОФИЛОСОФСКОГО ПОДХОДОВ К ИССЛЕДОВАНИЮ СОЗНАНИЯ	148
<i>МАРТИНЮК Юрій</i>	
ФУНКЦІОНАЛЬНІ ТЕОРІЇ ВИНИКНЕННЯ ПРЕНАТАЛЬНОЇ ОСОБИ І ЇХ КРИТИКА	153
<i>МИСЛОВСЬКА Ірина</i>	
ПРОБЛЕМА НАЦІОНАЛЬНИХ СТЕРЕОТИПІВ В КОНТЕКСТІ ЕФЕКТИВНОСТІ МІЖНАРОДНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ	158
<i>МОРАВЕЦЬКИЙ Остап</i>	
САМОСВІДОМІСТЬ.	162
<i>НАГОРНИЙ Олександр</i>	
ТОВАР, ІНФОРМАЦІЯ, КОНСТИТУЦІЯ ЯК СЕМАНТИЧНИЙ КОД ТА СУТНІСТЬ ОСОБИСТОСТІ Й НАЦІЇ	166
<i>ОВЧАРЕНКО Наталія</i>	
МЕТАФОРА ЯК СЕМАНТИЧНА ТА СЕМІОТИЧНА РЕАЛІЯ МОВИ	170
<i>ОЛІНКЕВИЧ Володимир</i>	
ПРОБЛЕМА ДЕСТРУКТИВНОСТІ У ТЕОРІЇ ІНСТИНКТІВ З. ФРОЙДА	173
<i>ПАВЛЕНКО Жанна</i>	
ПІДГОТОВКА ЮРИСТІВ ДО ПСИХОМЕТРИЧНИХ ВИПРОБУВАНЬ: МІЖДИСЦИПЛІНАРНИЙ ПІДХІД	175
<i>ПАСІЦЬКА Оксана</i>	
ВПРИЛИВ ГРЕКО-КАТОЛЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ НА ЕКОНОМІЧНУ СВІДОМІСТЬ НАСЕЛЕННЯ ГАЛИЧИНИ (ДРУГА ПОЛОВИНА ХІХ – ПЕРША ПОЛОВИНА ХХ СТ.)	179

МАРТИНЮК Юрій

*магістр богослов'я, магістр біології, старший викладач кафедри богослов'я
Українського католицького університету,
викладач кафедри філософії та економіки
Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького*

ФУНКЦІОНАЛЬНІ ТЕОРІЇ ВИНИКНЕННЯ ПРЕНАТАЛЬНОЇ ОСОБИ І ЇХ КРИТИКА

Одним із ключових питань актуальних біоетичних дискусій, корені якої відходять у далеке минуле, є розбіжності в поглядах на теорії становлення особовості людини на етапі її пренатального розвитку. В той час, коли прихильники субстанціалізму та персоналізму відстоюють позицію, що поява людської особи збігається із фактом запліднення, або злиттям гамет, представники ж функціональних теорій цю подію відтермінують в часі до моменту появи або формування морфологічно складніших анатомічних структур, пов'язуючи існування особи з виникненням у них специфічних функцій. Говорячи про особу ембріона, для одних ці анатомічні структури повинні бути необхідні, а для інших – достатні, щоб вони могли забезпечити застосування раціональності, ключової характеристики особи як такої. Таким формулюванням можна окреслити аргумент достатньої тілесної організації, натхнений різними філософськими концепціями, основні з яких – аристотелівсько-томістичний гілеморфізм з одного та функціональна емерджентність з іншого боку [13, р.189]. Практичне застосування останньої відобразилось в етичних наслідках стосовно оправдання абортів, особливо після оприлюднення досліджень щодо функцій фетального головного мозку [5].

Окремі науковці, натхнені філософією Арістотеля та св. Томи Аквінського, впровадили в контекст дискусій про статус людського ембріона так звану теорію пізнішого одушевлення. Відштовхуючись від класичного визначення Боеція особи як «індивідуальної субстанції раціональної природи» та Аристотелівського розуміння душі як акту органічного тіла, що володіє життям в потенції, стверджують те, що існування раціональної душі – особового виміру людського тіла – є підпорядковане присутності організованої матерії або тіла в стані потенціально її прийняти [11, р.133]. Таким чином, видається, що ембріон від початку не володіє адекватною біологічною структурою, достатньою приймати вищий принцип, яким є раціональна душа. Сам Тома Аквінський притримувався думки, що в момент запліднення людський ембріон отримує вегетативну душу, а лише після 40 днів для чоловічої та 90 днів для жіночої статі ембріон посідає раціональну душу, після часу формування відповідних їй органів. Одним з прихильників такої думки був Ж. Марітен, який заперечував наявність інтелектуальної душі в плоді з огляду на те, що матерія ще нічим належним не володіє [7, р.98-99].

Прихильники теорії гілеморфізму вважають, що момент, з якого можна говорити про присутність одушевленого людського тіла, коливається між 14-им днем, коли формується первинна смужка, та 24-им тижнем, періодом, коли починається формуватись кора головного мозку. Так, необхідним мінімумом для припущення присутності душі є наявність органів: чуття, нервової системи, головного мозку і зокрема його кори. І якщо вони ще не сформовані на початку вагітності, то і особа з'являється лише згодом по кількох тижнях [2]. Інші ж, незалежно від проблеми одушевлення, додають критерій чисто соматичний, притримуючись думки, що ембріон можна починати вважати особою лише після 6-8-го тижня розвитку, так як лише тоді з'являються окреслені риси внутрішніх органів та встановлені зовнішні морфологічні ознаки [1].

Так звана теорія емерджентності доходить теж до подібних висновків як і попередня, навіть якщо і іншим шляхом, який взагалі заперечує існування духовної душі. Вона не визнає людську особу істотою чисто матеріальною, але такою, що проявляє характеристики, які виникають з матерії. Так для вияву особи вимагається формування кори головного мозку – матеріального субстрату вищої діяльності. І якщо людська особа є реальністю, що перевищує порядок чисто біологічний, то вся суть проблеми полягає лише у поясненні того, як відбувається сутнісна переміна того, що є суто біологічне, тобто як гамети чи сам ембріон трансформуються у буття, що перевищує органічну природу – особу [9, р.449]. Твердження, що ідентифікує початок особи з моментом запліднення не в стані пояснити цю сутнісну зміну, адже переходить з матеріального рівня (гамети) відразу на духовний (особа) без жодного проміжного етапу. Натомість, більш біологічно правильно виглядає саме поетапне виникнення нових характеристик. Сама емерджентність, яка класично обґрунтована в теорії систем, означає виникнення функцій в системі вищого рівня, яких не спостерігалось в її складових нижчого рівня. Тобто функції виникають саме внаслідок організації частин у вищерівневі системи.

Теорія емерджентності не заперечує важливості етапу запліднення, адже з неї розпочинається життєвий цикл і процес. Але сам цей процес виглядає непевним – з огляду на те, що деякі зиготи гинуть на ранніх етапах розвитку, та невизначеним – через можливість появи монозиготних близнюків. Ця непевність та невизначеність розвитку зменшується з фактом імплантації, коли нова істота набуває індивідуальних рис. Очевидно, що не йде мова ще про особу, адже рівень організації є аналогічний вегетативному, коли присутні виключно функції метаболічні та примноження. Згодом, життєвий процес визначається ще більше через диференціацію та спеціалізацію, переходячи на більш складніші етапи появи нових функцій, таких як чутливість та здатність рухатись. На кінець, коли церебральні структури адекватно завершені, життєвий цикл є на такому складному рівні організації, що виникають характеристики властиві новому рівню – типовому етапу особи. Якщо необхідна умова – кора мозку, то її відсутність засвідчує відсутність раціональності і особи, але, водночас, і її наявність не гарантує присутності раціональності і особи. Кора

головного мозку – умова необхідна, але не завжди достатня, щоб почати говорити про особу. Тепер, говорячи категоріями акту і потенції, можна ствердити, що особою в акті не є той, хто потенціально застосовуватиме свідомість, не маючи її в цей час, але маючи її органічну основу (кора мозку), але є той, хто застосовував її щонайменше один раз, демонструючи здатність свідомості, а не лише вроджену здатність нею оволодіти, як це має ембріон. Так, як не можна назвати музикантом людину, що має вроджену здатність грати на музичному інструменті, але ще не здобув її, так і не можна називати особою таке буття як людський ембріон, що має лише вроджену потенцію свідомості, але бракує ще органічних умов, які б заявили про придбання здатності нею користатись.

Одним із продовжень теорії емерджентності є так звана «Brain-Birth Theory» (теорія народження мозку), яка перегукується із «Brain-Death Theory» (теорія смерті мозку). Вона стверджує, що існує відповідність між фазами початку і кінця життя людини. Так як, за допомогою застосування «неврологічного критерію» стає відомо, що особи вже немає, через повне і незворотне припинення активності мозку, можемо сказати, що відсутність тих же функцій на початку життя є знаком, що особи ще немає. Саме таке твердження дозволяє P. Singer та D. Wells відстоювати думку, що ембріон слід сприймати як річ, а не як особу, аж доки не проявить певні функції головного мозку [14, р.98]. Згідно цієї тези, попереду повного церебрального розвитку існують клітини, органи і системи, що можуть бути потенційно інтегровані в цілісний людський організм лише якщо розвинеться мозок [3, р.564]. Отже, в ембріона ще не почало «працювати» те, що в церебрально мертвої людини вже більше не «працює». В позитивному сенсі кажучи, якщо кінець функцій мозку розцінюється як кінець особи, то правосильно вважати, що початок цих функцій є моментом початку людської особи.

Очевидно, що мозок людини не з'являється раптово в часі ембріо-фетального розвитку, але проходить через поступові етапи дозрівання, починаючи від 14-го дня, тобто моменту появи первинної смужки, і аж на кінець 24-го тижня, можна сказати, що є сформований, хоч і не повністю розвинений. Позиції теорії «народження мозку» диверсифікуються на основі вибору визначального етапу розвитку мозку. Так теорія поділяється на «Brain Birth Theory I» та «Brain Birth Theory II», які співмірні відмінностям між двома головними тезами щодо констатації смерті: тією, що визначає смерть як незворотне зникнення функцій цілого мозку (стовбур та кора), та тією, яка вважає достатнім критерієм для констатування смерті припинення функцій лише самої кори головного мозку. Для першої не достатньо відсутності лише вищих функцій, пов'язаних з корою, таких як свідомість чи здатність комунікувати. Необхідно констатувати, що є втрачена здатність автономного біологічного життя, яке забезпечується функціональною інтегральністю стовбуру головного мозку. Для другої – достатньо запевнити відсутність особливих функцій, таких як раціональність чи свідомість, щоб вважати людину мертвою. У відповідності до цих тверджень «Brain Birth Theory I» схиляється, що вирішальним моментом появи особи в ембріона

є формування стовбура головного мозку (між 6-8 тижнем), тоді як «Brain Birth Theory II» таким етапом вважає формування кори головного мозку (між 24-36 тижнями) [6]. На думку прихильників останньої теорії особа є не лише людський індивід, але насамперед раціональний людський індивід, що залежить саме від роботи кори головного мозку, як мінімальної вимоги [10, р.71]. Для інших і цього не достатньо – необхідною умовою існування особи є не лише функція кори головного мозку, але й прояви здатності усвідомлення, що може з'явитись в ембріона не раніше 30-го тижня розвитку [8, р.83]. Попри те, що сам критерій визначення особи є достатньо зрозумілий, його застосування є крайнє ускладнене: від моменту, коли кора – біологічна підстава раціональності – є, самої раціональності немає, підтвердження якої не можливо жодним чином технічно підтвердити. Саме тому, представники емерджентизму зазвичай уникають чітких визначень моменту початку особи підчас ембріонального розвитку та обмежуються визначенням моментів, коли її (особи) ще немає.

Попередні міркування критично спростує протилежний концептуальний погляд на статус людського ембріона, який можна окреслити як «персоналістичний» або «субстанціалістичний». Йде мова про субстанціалізм, так як особа не ототожнюється із якоюсь окресленою функцією, але є певним типом субстанції, яка залишається такою і тоді, коли ще не проявляється. Першим персоналістичним аргументом є те, що визначення поняття «особа» є філософсько-богословською прерогативою, а не застосуванням біологічно функціональної термінології, що приводить до незаперечної плутанини [13, р.205]. На відміну від функціонального підходу персоналістичний не ставить за мету пошуку зовнішніх проявів присутності чи відсутності особи в ембріона, але обґрунтування об'єктивної певності її буття з філософсько-богословської позиції.

Від моменту зачаття новий індивід залишається незмінним в своїй сутності, тоді коли змінюється його форма (зигота, морула, ембріон, плід тощо). Якщо змінюються етапи розвитку форми, то онтологічної зміни немає, або якихось якісних скачків чи переходів сутності. Таким чином усі прояви і виникнені функції є змінами акциденційними а не субстанційними, тобто кількісними а не якісними, що не позначається жодним чином на зміні гідності особи на етапах розвитку її форми. Живий індивід існує в кожному окремому моменті свого ембріонального розвитку, але не ідентифікується з жодним конкретним з них [4, р.205]. Ембріон є суб'єктом життєвого циклу, а не самим процесом. Не відповідно казати про ембріон як про потенційну особу, так як її потенція є активна і залежить від неї самої. Тоді як гамети поокремо є потенційними особами, адже пасивно залежать від події запліднення, моменту їх злиття, тобто певного акту ззовні. Потенція ж ембріона є розгортанням того акту, яким він вже є в часі свого життєвого циклу від моменту запліднення.

У випадку припинення мозкових функцій у визнаної мертвою особи йде мова про незворотній кінець. В ембріона така відсутність спричинена започаткуванням розвитку цих функцій. По-друге, мозок людини не те ж саме, що і ціле життя організму, але є його інструментом, який координує його функції.

А так як життя організму є об'єднана цілісність його функцій, то оправдано вважати, що втрата цього інструменту передбачає руйнування живого тіла. Принцип, який координує та формує різні функції, включаючи і координуючу функцію мозку, активується ще на стадії зиготи в геномі, від програми якого залежить і формування нервової системи. Функція, яку у вже народженої особи виконує активність стовбура і головного мозку, на ембріональному етапі виконує геном. Геном виконує функції контролю аналогічні головному мозку, хоч в інший спосіб. Отже, якщо мотив констатації смерті особи полягає у незворотній втраті функції інтеграції та контролю, яку виконує мозок, то можемо визнавати особу живою, якщо така функція інтеграції і контролю є присутня, навіть якщо і забезпечується не мозком. Слід також розуміти, що присутність чи відсутність активності мозку в ембріона означає цілковито щось інше, аніж те саме для дорослої людини [12, р.329].

Підсумовуючи все попередньо згадане, можна зауважити, що людська особа, незалежно на якому етапі розвитку свого організму вона знаходиться, не є мозком, як це часто натякають прихильники функціональних теорій, але має мозок. І цей мозок настільки може визначатись як «людський», наскільки є результатом розвитку, який від початку стосується становлення самого людського суб'єкту.

Література

1. Bedate C. A., Cefalo R. C. The zygote: to be or not to be a person. / "Journal of Medicine and Philosophy" №14 (1989). – pp. 641-645.
2. Donceel J.-F. Immediate Animation and Delayed Hominization. / "Theological Studies" №31 (1970). – pp. 76-106.
3. Goldenring J. M. Development of the Fetal Brain (Letter). / "New England Journal of Medicine" №307 (1982). – p. 564.
4. Jonas H. Philosophical Essays. From Ancient Creed to Technological Man. – Chicago: The University Chicago Press, 1974. – 349 p.
5. Jones D. G. The emergence of persons. / M. Jeeves (Ed.). From cells to souls - and beyond: Changing portraits of human nature. - Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans. – pp. 11-33.
6. Jones D. G. The Problematic Symmetry between Brain Birth and Brain Death. / "Journal of Medical Ethics" №24 (1998). - pp. 237-242.
7. Maritain Jacques. Verso un 'idea tomista dell 'evoluzione. / "Approches sans entraves": scritti di filosofia cristiana. – Roma: Città Nuova, 1977. – pp. 87-153.
8. McMahan J. Cloning, Killing and Identity. / "Journal of Medical Ethics" №25 (1999) 2. – pp. 77-86.
9. Mori M. Il CNB e lo statuto dell'embrione: un'analisi critica del documento e linee di una prospettiva alternativa. / "Bioetica" №3 (1996). – pp. 431-460.
10. Mori M. La fecondazione artificiale. Una nuova forma di riproduzione umana. - Roma-Bari: Laterza, 1995. – 170 p.
11. Palazzani Laura. Il concetto di persona tra bioetica e diritto. – Torino: Giappichelli, 1996. – 312 p.
12. Schockenhoff E. Etica della vita. Un compendio teologico. / a cura di C. Danna. – Brescia: Queriniana, 1997. – 520 p.
13. Sesta Luciano. L'origine controversa. Un'indagine sulla fecondazione in vitro. / Collana di bioetica. – Palermo: Phronesis, 2009. – 620 p.
14. Singer P., Wells D. In vitro Fertilization: the Major Issues. / "Journal of Medical Ethics" №9 (1983). – pp. 192-195.

Наукове видання

МАТЕРІАЛИ
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

«СВІДОМІСТЬ, МОЗОК, МОВА:
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ТА МІЖДИСЦИПЛІНАРНІ ДОСЯГНЕННЯ»

19 – 20 квітня 2018 р.

Львів

Макетування — *ЛУЩ Ульяна*

Верстка — *ЗАХАРКІВ Тарас*

Ідея обкладинки — *ДЕРЖКО Ігор*

На обкладинці використані картини *Ігоря Палія*

Тираж здійснено у друкарні
Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького
79010, м. Львів, вул. Пекарська, 69

Формат 70×100^{1/6}. Папір офсетний.
Гарнітура: таймс. Умовн. друк. арк. 19,3375
Тираж 110 прим.